

Lá thư từ già

Oakland, ngày 28 tháng 12 năm 2004

Thân gửi Bạn Bè Đồng Nghiệp VN Caltrans. Xin chào các bạn, tôi về hưu. Chúc các bạn ở lại làm việc vui vẻ, hưởng sự sung sướng, thanh thản, bình yên của một nơi làm việc an toàn, và ít căng thẳng.

Thật cũng không dễ dàng cho tôi để lấy quyết định về hưu, vì về hưu rồi, thì mỗi ngày rủ ai đi ăn trưa đây, làm chi có ba bữa đi bộ thể dục quanh hồ, ngắm mây trời, ngắm chim trời hàng trăm con xao xác hát ca, làm chi có đông đảo bạn bè để nói chuyện tào lao, trao đổi tin tức, trao đổi sách báo, làm chi có hàng trăm đồng nghiệp để chào hỏi, nói chuyện tếu hăng ngày. Và lại, đối với nhiều người, đi làm việc cũng là một cách trị bệnh hữu hiệu trong tuổi già, để cho trí óc còn được hoạt động minh mẫn, để thể xác có sinh hoạt mà kéo dài sức khỏe trong tuổi về chiều. Cứ thử tưởng tượng, buổi sáng thức dậy, nằm đã dượt trên giường suy nghĩ mãi mà không biết hôm nay phải làm gì cho hết ngày giờ nhàn rỗi, thì thật là khủng khiếp, chán chết đi được.

Đáng ra, tôi không nên về hưu, mà nên làm việc cho đến chết, để trả một món nợ, một ân tình, cho miền đất đã cưu mang tôi, đã mở rộng vòng tay đón tôi, cho tôi có được tự do, có được công ăn việc làm, có được một đời sống xứng đáng, sống như một con người, chứ không phải bị chà đạp, bị ruồng rẫy, hăm dọa, đàn áp, bất an như khi tôi đang sống trên quê hương chính mình. Ở đây không là miền đất lý tưởng, không là thiên đường, nhưng là một nơi con người có thể tương đối sống trong nhân phẩm, tự do, đáng sống.

Nhưng tôi đã lấy quyết định về hưu, để thực hiện một ước mơ tôi hằng ôm ấp từ thời thơ ấu, mà đến nay vẫn chưa làm được, đó là đi chơi lang thang trên khắp thế giới, nói một cách lãng mạn, là “phiêu bạt giang hồ”,

nhưng phiêu bạt trong an toàn, trong khoẻ khoắn, trong thoải mái, không có thử thách, không có hiểm nghèo, không có rủi ro nhiều. Hai vợ chồng già đưa nhau đi lang thang khắp miền, khắp xứ, nơi nào vui thì ở lại năm bảy tháng, nơi nào không vui thì xách gói ra đi. Cho đến khi hết sức không đi nổi nữa, thì về một miền có nắng ấm mà cư ngụ. Nếu còn chút sáng suốt, không biết làm gì, mà ở nhà thì chán, không chịu nổi cái nhàn nhã ở không, thì có thể sẽ kiếm việc mà làm lại cho vui, cho có sinh hoạt trong tuổi già. Có thể làm thiện nguyện, có thể làm cho một công ty kỹ thuật nào đó.

Một điều mà tôi ước mong nhất, là được chết trong an bình, đừng đau đớn dài ngày, không cần sống lâu, vì sống cho đến được tuổi này, tôi cho là đã quá lời rồi, không kỳ kèo chi thêm nữa.

Xin chào thân ái bạn hữu trẻ, già trong Caltrans. Cám ơn các bạn đã dành cho tôi những cảm tình quý báu.

Nguyễn Thiệp

Nhân dịp này AHCC xin chân thành cầu chúc bạn Nguyễn Thiệp nhiều sức khoẻ, để vui thú điền viên và rong chơi lang bạt đây đó như bạn luôn mong ước.

